

<p>disputants-חולקים- statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p> <p>◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>													
בבא מציעא-שנים אוחזין													
מימרא		מאן דאמר											
		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אתי מגלגול שבועה דעד אחד	אלא אמר רב פפא:											◊	ד.
מה לגלגול שבועה דעד אחד שכן שבועה גוררת שבועה, תאמר בעדים דמזון קא מחייבין												◊	ד.
פיו יוכיח												◊	ד.
מה לפיו - שכן אינו בהכחשה												◊	ד.
עד אחד יוכיח, שישנו בהכחשה ומחייבו שבועה.												◊	ד.
מה לעד אחד - שכן על מה שמעיד הוא נשבע, תאמר בעדים שעל מה שכפר הוא נשבע												◊	ד.
פיו יוכיח. וחזר הדין, לא ראי זה כראי זה, ולא ראי זה כראי זה, הצד השווה שבהן - שעל ידי טענה וכפירה הן באין ונשבע, אף אני אביא עדים, שעל ידי טענה וכפירה הם באין - ונשבע.												◊	ד.
מה להצד השווה שבהן - שכן לא הוחזק כפרן, תאמר בעדים שכן הוחזק כפרן												◊	ד.
ובעדים מי הוחזק כפרן?												◊	ד.
הכופר במלוה - כשר לעדות, בפיקדון - פסול לעדות.	והאמר רב אידי בר אבין אמר רב חסדא:											◊	ד.
אלא, פריך הכי: מה להצד השווה שבהן - שכן אינן בתורת הזמה, תאמר בעדים שישנן בתורת הזמה												◊	ד.
הא לא קשיא, רבי חייה תורת הזמה לא פריך.												◊	ד.
אלא דקאמר ותנא תונא, מי דמי? התם - למלוה אית ליה סהדי, ללוה לית ליה סהדי דלא מסיק ליה ולא מידי, דאי הווי ליה סהדי ללוה דלא מסיק ליה ולא מידי - לא בעי רבי חייה לאשתבועי. הכא, כי היכי דאנן סהדי בהאי - אנן סהדי בהאי, ואפילו הכי משתבעי												◊	ד.
אלא, כי איתמר ותנא תונא - אאיך דרבי חייה איתמר.												◊	ד.
מנה לי בידך, והלה אומר: אין לך בידי אלא חמישים זוז, והילך - חייב. מאי טעמא - הילך נמי כמודה מקצת הטענה דמי	דאמר רבי חייה:											◊	ד.
ותנא תונא: שנים אוחזין בטלית.												◊	ד.
והא הכא, כיון דתפיס - אנן סהדי דמאי דתפיס הילך הוא, וקתני ישבע.												◊	ד.
הילך פטור. מאי טעמא - כיון דאמר ליה הילך, הני זוזי דקא מודי בגוייהו - כמאן דנקיט להו מלוה דמי, באינך חמישים - הא לא מודי, הלכך ליכא הודאת מקצת הטענה.	ורב ששת אמר:											◊	ד.
ולרב ששת קשיא מתניתין												◊	ד.
מתניתין תקנת חכמים היא.	אמר לך רב ששת:											◊	ד.
ואיך												◊	ד.
אין. תקנת חכמים היא. ומיהו, אי אמרת בשלמא מדאורייתא הילך חייב - מתקני רבנן שבועה כעין דאורייתא, אלא אי אמרת מדאורייתא הילך פטור - מתקני רבנן שבועה דליתא דכוותה בדאורייתא?	[רבי חייה]											◊	ד.
סלעים, דינרין. מלוה אומר: חמש, ולוה אומר: שלש. רבי שמעון בן אלעזר אומר: הואיל והודה מקצת הטענה - ישבע	מיתבי: [רבי שמעון בן אלעזר]											◊	ד.
אינו אלא כמשיב אבידה, ופטור.	רבי עקיבא:											◊	ד.
קתני מיהת רבי שמעון בן אלעזר אומר: הואיל והודה מקצת הטענה - ישבע. טעמא - דאמר שלש, הא שתים - פטור, והאי שטר דקמודי ביה - הילך הוא, ושמע מינה: הילך פטור												◊	ד.
לא, לעולם אימא לך: שתים חייב, והאי דקתני שלש - לאפוקי מדרבי עקיבא דאמר משיב אבידה הוי ופטור, קא משמע לן דמודה מקצת הטענה הוי וחייב.												◊	ד.
אי הכי, רבי שמעון בן אלעזר אומר הואיל והודה מקצת הטענה ישבע? אף זה ישבע מבעי ליה												◊	ד.
אלא, לעולם שתים פטור, והילך חייב. ושאי הכא - דקא מסייע ליה שטרא. אי נמי, משום דהוה ליה שטר שעבוד קרקעות - ואין נשבעין על כפירת שעבוד קרקעות.												◊	ד.
אינו אלא כמשיב אבידה ופטור.	איכא דמותיב מסיפא: רבי עקיבא:											◊	ד.
טעמא - דאמר שלש, הא שתים - חייב. והא שטר (כיון) דקא מודי ביה כהילך דמי, שמע מינה הילך חייב												◊	ד.

<p>disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת < story-מעשה O</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>מימרא-statement ■ קושיא-challenge ^ שאלה-question ^ תירוץ-answer ! ראיה-proof ■</p>														
<p>בבא מציעא-שנים אוחזין</p> <p>מימרא</p>	<p>מאן דאמר</p>														
		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד
לא, לעולם אימא לך שתיים נמי פטור, והאי דקתני שלש - לאפוקי מדרבי שמעון בן אלעזר, דאמר מודה מקצת הטענה הוי וחייב, קא משמע לן דמשיב אבידה הוי ופטור.															ד:
הכי נמי מסתברא: דאי סלקא דעתך שתיים חייב - בשלש היכי פטר ליה רבי עקיבא? האי אערומי קא מערים, סבר: אי אמינא שתיים - בעינא אשתבועי, אימא שלש, דאהוי כמשיב אבידה - ואיפטר.															ד:
אלא שמע מינה: שתיים נמי פטור.															ד:
אלא קשיא לרבי חייא															ד:
שאני התם, דקא מסייע ליה שטרא. אי נמי, משום דהוה ליה שטר שעבוד קרקעות, ואין נשבעין על כפירת שעבוד קרקעות.															ד:
טענו כלים וקרקעות, הודה בכלים וכפר בקרקעות, הודה בקרקעות וכפר בכלים - פטור. הודה מקצת קרקעות - פטור. מקצת כלים - חייב.	מתיב מר זוטרא בריה דרב נחמן:														ד:
טעמא - דכלים וקרקעות, דקרקע לאו בת שבועה היא. הא כלים וכלים דומיא דכלים וקרקעות - חייב.															ד:
היכי דמי? לאו דאמר ליה הילך, ושמע מינה הילך חייב															ד:
לא, לעולם אימא לך כלים וכלים נמי פטור, והא דקתני כלים וקרקעות - הא קא משמע לן: הודה במקצת כלים - חייב אף על הקרקעות.															ד:
מאי קא משמע לן - זוקקין?															ד:
זוקקין הנכסים שאין להן אחריות, את הנכסים שיש להן אחריות לישבע עליהם	תנינא:														ד:
הכא - עיקר, התם - אנב גררא נסכה.															ד:
ולמאן דאמר הילך פטור, אמאי איצטריך קרא למעוטי קרקע משבועה? הא כל קרקע הילך הוא															ה.
איצטריך קרא היכא דחפר בה בורות שיהיו ומערות.	אמר לך:														ה.
אי נמי: היכא דטענו כלים וקרקעות, והודה בכלים וכפר בקרקעות.															ה.
ארבעה שומרין צריכין כפירה במקצת והודאה במקצת: שומר חנם והשוואל, נושא שכר והשוכר.	תא שמע, דתני רמי בר חמא:														ה.
היכי דמי? לאו דאמר ליה הילך?															ה.
לא, דאמר ליה: שלש פרות מסרתי לך ומתו כולהו בפשיעה, ואמר ליה איהו: חדא - לא היו דברים מעולם, וחדא - מתה באונס, וחדא - מתה בפשיעה, דבעינא שלומי לך, דלאו הילך הוא.															ה.
מנה לי בידך והלה אומר אין לך בידי כלום, והעדים מעידים אותו שיש בידו חמשים זוז, יכול ישבע על השאר - תלמוד לומר (שמות כ"ב) על כל אבידה אשר יאמר כי הוא זה - על הודאת פיו אתה מחייבו, ואי אתה מחייבו על העדאת עדים	תא שמע, דתני אבוב דרבי אפטוריקי לדרבי חייא קמייתא:														ה.
מתניתא קא רמית עליה דרבי חייא? רבי חייא תנא הוא, ופליג.															ה.
והא קרא קאמר															ה.
ההוא למודה מקצת הטענה.															ה.
כתיב הוא וכתוב זה - חד למודה מקצת הטענה, וחד להעדאת עדים דפטור.	ואבוב דרבי אפטוריקי אמר לך:														ה.
ואידך:															ה.
חד למודה מקצת הטענה, וחד למודה ממין הטענה.	[רבי חייא]														ה.
ואידך:															ה.
מודה ממין הטענה לית ליה, וסבר ליה כרבן גמליאל	[רבי אפטוריקי]														ה.
טענו חטין והודה לו בשעורין - פטור	דתנו: [ת"ק]														ה.
מחייב.	רבן גמליאל:														ה.
ההוא רעיא דהוו מסרי ליה כל יומא חיותא בסהדי, יומא חד מסרו ליה בלא סהדי, לסוף אמר להו: לא היו דברים מעולם. אתו סהדי אסהידו ביה דאכל תרתי מינייהו.															ה.

<p>disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-</p>		<p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פיסקה קודמת- story- מעשה- O</p>		<p>מקרא- key:</p>	
בבא מציעא- שנים אוחזין		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ	
אם איתא לדרכי חייא קמייתא - משתבע אשאר.	רבי זירא:			◊	ה.
אם איתא משתבע? והא גולן הוא	אמר ליה אביי:		ז	◊	ה.
שכנגדו קאמינא.	אמר ליה: [רבי זירא]		!	◊	ה.
השתא נמי, דליתא לדרכי חייא - נחייביה מדרב נחמן.			ז		ה.
מנה לי בידך - אין לך בידי - פטור.	דתנן:		ז	◊	ה.
משביעין אותו שבועת היסט.	ואמר רב נחמן:		■ ז	◊	ה.
דרב נחמן תקנתא היא, ותקנתא לתקנתא לא עבדינן.			!	◊	ה.
ותיפוק ליה דהוה ליה רועה			ז		ה:
סתם רועה פסול	ואמר רב יהודה:		■ ז	◊	ה:
לא קשיא, הא - דידיה, הא - דעלמא. דאי לא תימא הכי, אנן חיותא לרועה היכי מסרינן? והא כתיב (ויקרא י"ט) לפני עור לא תתן מכשל? אלא: חזקה, אין אדם חוטא ולא לו.			!	◊	ה:
זה ישבע שאין לו בה פחות מחציה וכו'.				■	ה: <
על דאית ליה משתבע או על דלית ליה משתבע?				^	ה:
דאמר: שבועה שיש לי בה, ואין לי בה פחות מחציה.	רב הונא:		!	◊	ה:
ונימא: שבועה שכולה שלי			ז		ה:
ומי יהיבין ליה כולה?			!		ה:
ונימא: שבועה שחציה שלי.			ז		ה:
מרע ליה לדיבוריה.			!		ה:
השתא נמי מרע ליה לדיבוריה			ז		ה:
דאמר: כולה שלי, ולדבריהם - שבועה שיש לי בה, ואין לי בה פחות מחציה.			!	◊	ה:
וכי מאחר שזה תפוס ועומד, וזה תפוס ועומד, שבועה זו למה?			ז	◊	ה:
שבועה זו תקנת חכמים היא. שלא יהא כל אחד ואחד הולך ותוקף בטליתו של חברו, ואומר שלי הוא.	רבי יוחנן:		!	◊	ה:
ונימא: מיגו דחשיד אממונא חשיד נמי אשבעתא			ז		ה:
לא אמרינן מיגו דחשיד אממונא חשיד אשבעתא.			!	◊	ה:
דאי לא תימא הכי - האי דאמר רחמנא מודה מקצת הטענה ישבע, נימא: מיגו דחשיד אממונא חשיד אשבעתא			■ !	◊	ה:
התם אשתמוטי קא משתמיט ליה, כדרבה			ז	◊	ה:
תדע			■ ז		ה:
הכופר במלוה - כשר לעדות, בפיקדון - פסול לעדות.	דאמר רב אידי בר אבין אמר רב חסדא:		■ ■ ז		ה:
ארבעה שומריין צריכין כפירה במקצת והודאה במקצת: שומר חנם והשואל, נושא שכר והשוכר	אלא הא דתני רמי בר חמא:		■ !	◊	ה:
נימא: מיגו דחשיד אממונא חשיד אשבעתא			!		ה:
התם נמי אשתמוטי קא משתמיט, סבר: משכחנא לגנב ותפיסנא ליה. אי נמי: משכחנא ליה באגם ומייתניא ליה.			ז	◊	ה:

disputants- חולקים ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story key-מקרא:		מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof		Talmud Navigator																				
בבא מציעא-שנים אוחזין		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ																				
אי הכי, הכופר בפקדון אמאי פסול לעדות? נימא: אשתמוטי קא משתמיט, סבר: עד דבחשנא ומשכחנא ליה.																							ה:	
כי אמרינן הכופר בפקדון פסול לעדות - כגון דאתו סהדי ואסהידו ביה דההיא שעתא איתיה לפקדון בביתיה והוה ידע. אי נמי: דהוה נקיט ליה בידיה.																								ה:
משביעין אותו שבועה שאינה ברשותו	אלא הא דאמר רב הונא:																							ה:
נימא: מיגו דחשיד אממנא חשיד אשבועתא																								ה:
התם נמי מורה ואמר: דמי קא יהבנא ליה.																								ה:
והא קא עבר על לאו (שמות כ') דלא תחמך	רב אחא מדיפתי לרבינא:																							ה:
לא תחמך לאינשי בלא דמי משמע להו.																								ה:
משביעין אותו שבועת היסט	ואלא הא דאמר רב נחמן:																							ו:
נימא: מיגו דחשיד אממנא חשיד אשבועתא																								ו:
שניהם נשבעין ונוטלין מבעל הבית	ותו הא דתני רבי חייא:																							ו:
נימא: מיגו דחשיד אממנא חשיד אשבועתא																								ו:
שלוש שבועות משביעין אותו, שבועה שלא פשעתי בה, שבועה שלא שלחתי יד, שבועה שאינה ברשותי.	ותו, הא דאמר רב ששת:																							ו:
נימא: מיגו דחשיד אממנא חשיד אשבועתא																								ו:
אלא: לא אמרינן מיגו דחשיד אממנא חשיד אשבועתא.																								ו:
חיישינן שמא מלוה יש לו עליו.	אביי:																							ו:
אי הכי, נשקול בלא שבועה																								ו:
אלא: חיישינן שמא ספק מלוה יש לו עליו.																								ו:
ולאו אמרינן תפיס ממונא מספיקא, משתבע נמי מספק																								ו:
פרשי אינשי מספק שבועה, ולא פרשי מספק ממונא. מאי טעמא? ממון - איתיה בחזרה, שבועה - ליתיה בחזרה.	רב ששת בריה דרב אידי:																							ו:
תקפה אחד בפנינו מהו?	בעי רבי זירא:																							ו:
היכי דמי?																								ו:
אי דשתיק																								ו:
אודויי אודי ליה																								ו:
ואי דקא צווח																								ו:
מאי הוה ליה למעבד?																								ו:
לא צריכא, דשתיק מעיקרא והדר צווח, מאי? מדאשתיק - אודויי אודי ליה, או דלמא: כיון דקא צווח השתא - איגלאי מילתא דהאי דשתיק מעיקרא סבר: הא קא חזו ליה רבנן.																								ו:
במה דברים אמורים - ששניהם אדוקין בה, אבל היתה תלית יוצאת מתחת ידו של אחד מהן - המוציא מחבירו עליו הראיה.	אמר רב נחמן, תא שמע:																							ו:
היכי דמי?																								ו:
אי נימא כדקתני																								ו:
פשיטא																								ו:

<p>disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-</p>		<p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- O</p>		<p>key- מקרא-:</p>	
בבא מציעא- שנים אוחזין		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ	
מימרא					
אלא - שתקפה אחד בפנינו.			ז	!	ו.
לא, הכא במאי עסקינן - כגון דאתו לקמן כדתפיסו לה תרוייהו, ואמרינן להו: זילו פלוגו. ונפקו, והדר אתו כי תפיס לה חד מינייהו. האי אמר: אדוויי אודי לי, והאי אמר: בדמי אגרתני ניהליה. - דאמרינן ליה: עד השתא חשדת ליה בגזלן, והשתא מוגרת ליה בלא סהדי?			!		ו.
ואיבעית אימא - כדקתני, דאתו לקמן כי תפיס לה חד מינייהו, ואידך מסרך בה סרוכי.			!		ו.
דאמר ממון המוטל בספק חולקין בלא שבועה	ואפילו לסומכוס דאמר:		!		ו.
דסרכא לאו כלום היא.	מודה סומכוס:		!		ו.
אם תמצי לומר תקפה אחד בפנינו מוציאין אותה מידו - הקדישה אינה מקודשת.				■	ו.
אם תמצי לומר תקפה אחד בפנינו אין מוציאין אותה מידו - הקדישה בלא תקפה מהו? כיון דאמר מר: אמירתו לגבוה כמסירתו להדיוט דמי - כמאן דתקפה דמי, או דלמא השתא מיהא הא לא תקפה, וכתוב (ויקרא כ"ז) ואיש כי יקדיש את ביתו קדש וגו' מה ביתו ברשותו - אף כל ברשותו, לאפוקי האי דלא ברשותו.				^	ו.
דההיא מסותא דהוה מנצו עלה בי תרי, האי אמר: דידי הוא, והאי אמר: דידי הוא. קם חד מינייהו אקדשה. פרשי מינה רב חנניה ורב אושעיא וכולהו רבנן. ואמר ליה רב אושעיא לרבה: כי אזלת קמיה דרב חסדא לכפרי בעי מיניה. כי אתא לסורא,	תא שמע:			■ !	ו.
מתניתין היא:	אמר ליה רב המנונא:		ז		ו.
ספק בכורות, אחד בכור אדם ואחד בכור בהמה, בין טהורים בין טמאים - המוציא מחבירו עליו הראיה.	[תנן]		ז	■	ו.
אסורים בגיזה ובעבודה.	ותני עלה:		ז	■	ו.
והא הכא, דאמר: תקפו כהן - אין מוציאין אותו מידו, דקתני: המוציא מחבירו עליו הראיה, וכי לא תקפו - אסורין בגיזה ובעבודה.			ז		ו.
קדושת בכור קאמרת - לעולם אימא לך תקפו כהן מוציאין אותו מידו, ואפילו הכי אסורים בגיזה ובעבודה - דקדושה הבאה מאליה שאני.	אמר ליה רבה:			!	ו.
תניא דמסייע לך,	רב חנניה לרבה:			■	ו.
הספיקות נכנסין לדיר להתעשר.	[תניא]			■ ■	ו.
ואי סלקא דעתך תקפו כהן אין מוציאין אותו מידו, אמאי נכנסין לדיר? נמצא זה פוטר ממונו בממונו של כהן				■	ו.
אי משום הא לא תסייעיה למר. הכא במאי עסקינן - כגון דלית ליה אלא תשעה והוא, דמה נפשך, אי בר חיובא הוא - שפיר קא מעשר, אי לאו בר חיובא הוא - תשעה לאו בר עשורי נינהו.	אמר ליה אביי:		ז		ו.
לאו מילתא היא דאמרי, דספיקא לאו בר עשורי היא	הדר אמר אביי:			!	ו.
קפץ אחד מן המנויין לתוכן - כולן פטורין.	דתנן:			■ !	ו.
ואי סלקא דעתך ספיקא בעי עשורי, לעשר ממה נפשך דאי בר חיובא הוא - שפיר מעשר, ואי לאו בר חיובא הוא - נפטר במנין הראוי.				!	ו.
מנין הראוי פוטר	דאמר רבה:			■ !	ו.
אלא מאי אית לך למימר - עשירי ודאי אמר רחמנא ולא עשירי ספק, הכא נמי - עשירי ודאי אמר רחמנא ולא עשירי ספק.				!	ז.
מאי ספיקות?	רב אחא מדפתי לרבינא:		^		ז.
אילימא ספק בכורות				!	ז.
(ויקרא כ"ז) יהיה קדש אמר רחמנא, ולא שכבר קדוש.			ז		ז.
אלא: ספק פדיון פטר חמור, וכדרב נחמן.				!	ז.
ישראל שיש לו עשרה ספק פטרי חמור בתוך ביתו - מפריש עליהן עשרה שיין, ומעשרן, והן שלו.	דאמר רב נחמן אמר רבה בר אבוב:			■ !	ז.
מאי הוי עלה דמסותא?				^	ז.

<p>disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה</p>		<p>statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה</p>			
<p>בבא מציעא-שנים אוחזין</p>		<p>מאן דאמר</p>		<p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>	
מזמרא	תא שמע, דאמר רבי חייא בר אבין:	!			ז.
הוה עובדא בי רב חסדא, ורב חסדא בי רב הונא, ופשטה מהא	דאמר רב נחמן:	!			ז.
כל ממון שאין יכול להוציאו בדיינין, הקדישו - אינו קדוש.		!			ז.
הא יכול להוציאו בדיינין - הקדישו קדוש, אף על גב דלא אפקיה?	והאמר רבי יוחנן:	!			ז.
גזל ולא נתייאשו הבעלים - שניהם אינם יכולין להקדישו, זה - לפי שאינה שלו, וזה - לפי שאינה ברשותו.		!			ז.
מי סברת במסותא מטלטלין עסקינן? - במסותא מקרקעי עסקינן, דכי יכול להוציאה בדיינין - ברשותיה קיימא.		!			ז.
תני רב תחליפא בר מערבא קמיה דרבי אבהו:				■	ז.
מחוי ליה רבי אבהו:				■	ז.
ובשבועה.				■	ז.
אלא מתניתין, דקתני דפלגי בהדדי, ולא קתני זה נוטל עד מקום שידו מגעת, היכי משכחת לה?		!			ז.
דתפיסי בכרכשתא.	רב פפא:	!			ז.
שמע מינה, האי סודרא, כיון דתפיס ביה שלש על שלש - קרינן ביה (רות ד') ונתן לרעהו, דכמאן דפסיק דמי וקני.	רב מרשיא:	!			ז.
ומאי שנא מדרב חסדא?		!			ז.
גט בידה ומשיחה בידו, אם יכול לנתקו ולהביאו אצלו - אינה מגורשת, ואם לאו - מגורשת.	דאמר רב חסדא:	!			ז.
התם - כריתות בעינן, וליכא. הכא - נתינה בעינן, והא איכא.		!			ז.
אם היתה טלית מוזהבת - חולקין.	רבא:	!			ז.
פשיטא		!			ז.
לא צריכא, דקאי דהבא בי מצעי.		!			ז.
הא נמי פשיטא		?			ז.
לא צריכא, דמיקרב לגבי דחד. מהו דתימא, דאמר ליה: פלוג הכי. קא משמע לן, דאמר ליה: מאי חזית דפלגת הכי? פלוג הכי.		!			ז.
שנים אדוקין בשטר, מלוה אומר: שלי הוא, ונפל ממני, ומצאתיו. ולוה אומר: שלך הוא, ופרעתיו לך. יתקיים השטר בחותמיו, דברי רבי.	תנו רבנן: [רבי]	!			ז.
יחלוקו.	רבי שמעון בן גמליאל:	!			ז.
נפל ליד דיין - לא יוציאו עולמית.	[חכמים]	!			ז.
הרי הוא בחזקתו.	רבי יוסי:	!			ז.
יתקיים השטר בחותמיו.	אמר רב:	!			ז.
וגבי ליה מלוה כוליה? ולית ליה מתניתין שנים אוחזין כו'?		?			ז.
במקוים - דברי הכל יחלוקו, כי פליגי - בשאינו מקוים.	רבא אמר רב נחמן:	!			ז.
מודה בשטר שכתבו צריך לקיימו, ואי מקיים ליה - פליג, ואי לא מקיים ליה - לא פליג. מאי טעמא - חספא בעלמא הוא, מאן קא משוי ליה להאי שטרא - לוה, הא קאמר דפריע.	רבי סבר:	!			ז.
מודה בשטר שכתבו אין צריך לקיימו, ואף על גב דלא מקיים ליה - יחלוקו.	רבי שמעון בן גמליאל סבר:	!			ז.
נפל ליד דיין לא יוציאו עולמית	[חכמים]	!			ז.
מאי שנא ליד דיין?		?			ז.
הכי קאמר: ואחר שמצא שטר שנפל ליד דיין, והיכי דמי - דכתב ביה הנפק, לא יוציאו עולמית. ולא מיבעיא לא כתב ביה הנפק, דאיכא למימר כתב ללות ולא לזה. אלא אפילו כתב ביה הנפק, דמקוים - לא יחזיר, דחיישינן לפירעון.	רבא: [חכמים]	!			ז.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>		<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>			
<p>בבא מציעא-שנים אוחזין</p>					
<p>מימרא</p>		<p>מאן דאמר</p>		<p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>	
הרי הוא בחזקתו, ולא חיישינן לפירעון.	רבי יוסי:	!	■		
ולא חייש רבי יוסי לפירעון?		?			
מצא שטר כתובה בשוק, בזמן שהבעל מודה - יחזיר לאשה, אין הבעל מודה - לא יחזיר לא לזה ולא לזה.	והתניא: [חכמים]	?	■	◆	
עודה תחת בעלה - יחזיר לאשה, נתארמלה או נתגרשה - לא יחזיר לא לזה ולא לזה	רבי יוסי	?	■	◆	
איפוך		!			
נפל ליד דיין לא יוצאו עולמית - דברי רבי יוסי,	[רבי יוסי]	!	■	◆	
הרי הוא בחזקתו.	חכמים:	!	■	◆	
אי הכי קשיא דרבנן אדרבנן		?			
שטר כתובה כולה רבי יוסי, וחסורי מחסרא והכי קתני: אין הבעל מודה - לא יחזיר לא לזה ולא לזה, במה דברים אמורים - שנתארמלה או שנתגרשה, אבל עודה תחת בעלה - יחזיר לאשה, שרבי יוסי אומר: עודה תחת בעלה יחזיר לאשה, נתארמלה או שנתגרשה - לא יחזיר לא לזה ולא לזה.		!			
לעולם לא תיפוך, רבי יוסי לדבריהם דרבנן קאמר להו: לדידי - אפילו נתארמלה או נתגרשה נמי לא חיישינן לפירעון, לדידכו - אודו לי מיהת בעודה תחת בעלה דיחזיר לאשה, דלאו בת פירעון היא, ואמרו ליה רבנן: אימור צררי אתפסה.	רב פפא:	!			
לעולם איפוך קמייתא. וטעמא דרבנן הכא - משום דחיישינן לשתי כתובות. ורבי יוסי לשתי כתובות לא חייש.	רבינא:	!			
מחלוקת בששניהם אדוקים בטופס ושניהם בתורף, אבל אחד אדוק בטופס ואחד אדוק בתורף - זה נוטל טופס וזה נוטל תורף.	רבי אלעזר:		■	◆	
לעולם חולקין, ואפילו אחד אדוק בטופס ואחד בתורף.	רבי יוחנן:		■	◆	
זה נוטל עד מקום שידו מגעת	והתניא:		■	?	
לא צריכא, דקאי תורף בי מצעי.			!		
אי הכי, מאי למימרא?			?		
לא צריכא, דמקרב לגבי דחז. מהו דתימא, אמר ליה: פלוג הכי, קא משמע לן, דאמר ליה: מאי חזית דפלגת הכי? פלוג הכי.			!		
לרבי אלעזר, דאמר זה נוטל - טופס וזה נוטל תורף, למה ליה? וכי לצור על פי צלוחיתו הוא צריך?	רב אחא מדפתי לרבינא:		?		
לדמי. דאמר הכי: שטרא דאית ביה זמן כמה שוי, ודלית ביה זמן כמה שוי? בשטרא דאית ביה זמן - גבי ממשעבדי, ואיך לא גבי ממשעבדי, יהיב ליה היאך דביני ביני.	אמר ליה: [רבינא]		!		
ויחלוקו נמי דאמרן - לדמי.			■		
דאי לא תימא הכי, שנים אוחזין בטלית, הכי נמי דפלגי? הא אפסדוה.			■	?	
הא לא קשיא דחזויא לקטנים.			!		
אם היתה טלית מוזהבת חולקין, הכי נמי דפלגי לה? הא אפסדוה.	והא דאמר רבא:		■	⋈	
הא לא קשיא, דחזויא לבני מלכים.			!		
היו שנים רוכבין על גבי בהמה וכו', הכי נמי דפלגי לה? הא אפסדוה.	והא דתנן:		■	⋈	
בשלמא טהורה - חזויא לבשר, אלא טמאה - הא אפסדוה.			■	⋈	
אלא - לדמי, הכא נמי - לדמי.			■		
זאת אומרת: המגביה מציאה לחבירו - קנה חבירו. דאי סלקא דעתך לא קנה חבירו - תיעשה זו כמי שמונחת על גבי קרקע וזו כמי שמונחת על גבי קרקע, ולא יקנה לא זה ולא זה, אלא לאו שמע מינה: המגביה מציאה לחבירו - קנה חבירו.	רמי בר חמא:		■	◆	

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>	
בבא מציעא- שנים אוחזין	מאימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
לעולם אימא לך: המגביה מציאה לחבירו - לא קנה חבירו, והכא היינו טעמא - מגו דזכי לנפשיה זכי נמי לחבריה. תדע, שאילו אמר לשלוהו צא וגנוב לי, וגנב - פטור. ושותפין שגנבו - חייבין. מאי טעמא - לאו משום דאמרין מגו דזכי לנפשיה זכי נמי לחבריה? שמע מינה.	רבא:		ה. ☒ ☒
השתא דאמרת אמרין מגו, חרש ופקח שהגביהו מציאה, מתוך שקנה חרש - קנה פקח.	רבא:		ה. ☒
בשלמא חרש קנה - דקא מגבה ליה בן דעת, אלא פקח במאי קנה?			ה. ☒
אלא אימא: חרש - קנה, פקח - לא קנה. ומאי מגו? מגו דשני חרשין בעלמא קנו - האי נמי קני.			ה. ☒
האי מאי? אם תמצא לומר המגביה מציאה לחבירו קנה חבירו - הני מילי היכא דקא מגבה ליה אדעתא דחבריה, האי - אדעתא דידיה קא מגבה ליה, איהו לא קני, לאחרוני מקני?			ה. ☒
אלא אימא: מתוך שלא קנה פקח לא קנה חרש.			ה. ☒
וכי תימא: מאי שנא משני חרשין דעלמא			ה. ☒
התם תקינו להו רבנן דלא אתי לאנצויי, הכא - מימר אמר: פקח לא קני, אנא אקני?			ה. ☒
דיוקיה דרמי בר חמא מהיכא?	רב אחא בריה דרב אדא לרב אשי:		ה. ☒
אי נימא מרישא שנים אוחזין בטלית			ה. ☒
התם האי קאמר כולה שלי ואנא אגבהתה כולה, והאי אמר כולה שלי ואנא אגבהתה כולה.			ה. ☒
זה אומר כולה שלי וזה אומר כולה שלי	אלא מהא דקתני:		ה. ☒
הא תו למה לי? אלא ממשנה יתירה שמע מינה: המגביה מציאה לחבירו - קנה חבירו.			ה. ☒
והא אוקימנא רישא במציאה וסיפא במקח וממכר			ה. ☒
זה אומר כולה שלי וזה אומר חציה שלי	אלא מסיפא:		ה. ☒
הא תו למה לי? אלא ממשנה יתירה שמע מינה: המגביה מציאה לחבירו קנה חבירו.			ה. ☒
וממאי דבמציאה? דלמא במקח וממכר			ה. ☒
וכי תימא: אי במקח וממכר - מאי למימרא?			ה. ☒
איצטריך, סלקא דעתך אמינא: האי דקאמר חציה שלי להוי כמשיב אבידה, וליפטר, קמשמע לן דהאי איצטריך קא מערים. סבר: אי אמינא כולה שלי - בעינא אשתבועי, אימא הכי דאהוי כמשיב אבידה, ואיפטר.			ה. ☒
היו שנים רוכבין על גבי בהמה.	אלא מהא:		ה. ☒
הא תו למה לי? אלא ממשנה יתירה שמע מינה: המגביה מציאה לחבירו קנה חבירו.			ה. ☒
ודלמא הא קמשמע לך: דרוכב נמי קני			ה. ☒
בזמן שהן מודין או שיש להן עדים - חולקין בלא שבועה.	אלא מסיפא:		ה. ☒
במאי?			ה. ☒
אי במקח וממכר			ה. ☒
צריכא למימר?			ה. ☒
אלא לאו - במציאה, ושמע מינה: המגביה מציאה לחבירו קנה חבירו.			ה. ☒
מגו דזכי לנפשיה זכי נמי לחבריה.	ורבא אמר לך:		ה. ☒
היו שנים רוכבין.			ה. ☒
שמעית מיניה דמר שמואל תרתי, רכוב ומנהיג - חד קני וחד לא קני, ולא ידענא הי מינייהו.	רב יוסף, אמר לי רב יהודה:		ה. ☒

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא:</p>		<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
בבא מציעא-שנים אוחזין	מזמרא	מאן דאמר													
היכי דמי?															ה:
אילמא רכוב לחודיה ומנהיג לחודיה															ה:
מנהיג לחודיה מי איכא מאן דאמר לא קני?															ה:
אלא אי איכא למימר דלא קני - רכוב הוא דאיכא למימר.															ה:
אלא, רכוב במקום מנהיג איבעיא ליה, מאי? רכוב עדיף - דהא תפיס בה, או דלמא מנהיג עדיף - דאזלא מחמתיה.															ה:
רב יוסף, אמר לי רב יהודה:															ה:
המנהיג סופג את הארבעים, והיושב בקרון סופג את הארבעים	דתנן: [חכמים]														ה:
פטר את היושב בקרון.	רבי מאיר:														ה:
וחכמים פטרין את היושב בקרון	ומדאפיך שמואל ותני:														ה:
שמע מינה: רכוב לחודיה לא קני, וכל שכן רכוב במקום מנהיג.															ה:
הא זמנין סגיאיין אמרת לן נחזי אנן, ולא אמרת לן משמיה דרב יהודה?															ה:
אברא	אמר ליה: [רב יוסף]														ה:
ודכרנן נמי דאמרי ליה: היכי פשיט מר רכוב מיושב - יושב לא תפיס במוסירה, רכוב - תפיס במוסירה	[רב יוסף]														ה:
מוסירה לא קני.	ואמר לי: [רב יהודה] רב ושמואל דאמרי תרוייהו:														ה:
היכי פשיט מר רכוב מיושב? יושב - לא תפיס במוסירה, רכוב - תפיס במוסירה.	איכא דאמרי אמר ליה אבוי לרב יוסף:														ה:
מוסירה לא קני.	אמר ליה: [רב יוסף] הכי תנא אידי:														ה:
מוסירה, מחבירו - קנה, במציאה ובנכסי הגר - לא קני.	אתמר נמי, אמר רבי חלבו אמר רב הונא:														ה:
מאי לשון מוסירה?															ה:
אידי אסברא לי - כאדם המוסר דבר לחבירו. בשלמא מחבירו קני - דקא מסר ליה חבריה, אלא במציאה ובנכסי הגר - מאן קא מסר ליה דליקני?	רבא: [אידי]														ה:
היו שנים רוכבין על גבי בהמה וכו'	מיתבי:														ה:
מני?															ה:
אילמא רבי מאיר															ה:
השתא יושב קני, רכוב מיבעי?															ה:
אלא לאו - רבנן															ה:
ושמע מינה: רכוב קני															ה:
הכא במאי עסקינן - במנהיג ברגליו.															ה:
אי הכי היינו מנהיג															ה:
תרי גוויני מנהיג. מהו דתימא: רכוב עדיף - דהא מנהיג ותפיס בה, קא משמע לן.															ה:
שנים שהיו מושכין בגמל ומנהיגין בחמור, או שהיה אחד מושך ואחד מנהיג, במדה זאת קנו.	תא שמע: [ת"ק]														ה:
לעולם לא קנה עד שתהא משיכה בגמל והנהגה בחמור.	רבי יהודה:														ה:

<p>disputants-חולקים- statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>		<p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>		<p>מקרא-key-:</p>	
בבא מציעא-שנים אוחזין		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ	
מימרא					
או שהיה אחד מושך ואחד מנהיג.	קתני מיהת:		ז		ט.
מושך ומנהיג - אין, אבל רכוב - לא			ז		ט.
הוא הדין דאפילו רכוב, והא דקתני מושך ומנהיג - לאפוקי מדרבי יהודה, דאמר עד שתהא משיכה בגמל והנהגה בחמור, קמשמע לן דאפילו איפכא נמי קני.			!		ט.
אי הכי ליערביניהו ולתניניהו: שנים שהיו מושכין ומנהיגין בין בגמל בין בחמור			ז		ט.
איכא חד צד דלא קני, איכא דאמרי משיכה בחמור, ואיכא דאמרי הנהגה בגמל.			!		ט.
במדה זו קנה	ואית דמותיב מסיפא:		ז		ט.
במדה זו למעוטי מאי			ז		ט.
לאו למעוטי רכוב?			ז		ט.
לא, למעוטי איפכא.			!		ט.
אי הכי היינו רבי יהודה			ז		ט.
איכא בינייהו צד אחד דלא קנה, אית דאמרי משיכה בחמור, ואיכא דאמרי הנהגה בגמל.			!		ט.
אחד רכוב חמור ואחד תפוס במוסירה - זה קנה חמור וזה קנה מוסירה.	תא שמע:		ז		ט.
שמע מינה: רכוב קני			ז		ט.
הכא נמי במנהיג ברגליו.			!		ט.
אי הכי נקני נמי רכוב במוסירה			ז		ט.
אימא: זה קנה חמור וחצי מוסירה, וזה קנה חצי מוסירה.			ז	!	ט.
בשלמא רכוב קני - דקמגבה ליה בן דעת, אלא תפוס במוסירה במאי קני?			ז		ט.
אימא: זה קנה חמור וכוליה מוסירה, וזה קני מה שתפוס בידו.			ז	!	ט.
האי מאי? אם תימצי לומר המגביה מציאה לחבירו קנה חבירו - הני מילי היכא דקא מגבה ליה אדעתא דחבריה, האי - אדעתא דידיה קא מגבה ליה, איהו לא קני - לאחרני מקני?			ז		ט.
זה קנה חמור ובית פניה, וזה קנה מה שתפוס בידו, והשאר לא קנה לא זה ולא זה.	רב אשי:		!		ט.
לעולם כדקתני, הואיל ויכול לנתקה ולהביאה אצלו.	רבי אבהו:		!		ט.
והא דרבי אבהו ברותא היא. דאי לא תימא הכי - טלית שהיא מונחת חציה על גבי קרקע וחציה על גבי עמוד, ובא אחד והגביה חציה מעל גבי קרקע, ובא אחר והגביה חציה מעל גבי עמוד, הכי נמי דקמא קני ובתרא לא קני, הואיל ויכול לנתק ולהביא אצלו?			ז		ט.
אלא, הא דרבי אבהו ברותא היא.			ז		ט.
רכוב בשדה ומנהיג בעיר - קנה	תא שמע, רבי אליעזר:		ז		ט.
הכא נמי מנהיג ברגליו.			!		ט.
אי הכי היינו מנהיג			ז		ט.
תרי גווני מנהיג.			!		ט.
אי הכי רכוב בעיר מאי טעמא לא קני?			ז		ט.
לפי שאין דרכן של בני אדם לרכוב בעיר.	רב כהנא:		!		ט.
אלא מעתה, הגביה ארנקי בשבת, שאין דרכן של בני אדם להגביה ארנקי בשבת - הכי נמי דלא קני? אלא מאי דעבד עבד - וקני, הכא נמי, מאי דעבד עבד - וקני.	רב אשי לרב כהנא:	ז			ט.

<p>disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת story-מעשה</p>		<p>statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה</p>		<p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>									
בבא מציעא-שנים אוחזין		מאן דאמר											
מזמרא													
אלא במקח וממכר עסקינן, דאמר ליה: קני כדרך שבני אדם קונין.				ט									
ואי רשות הרבים הוא - קני, ואי אדם חשוב הוא - קני, ואי אשה היא - קניא. ואי איניש זילא הוא - קני.				ט:ט									
האומר לחבירו משוך בהמה זו לקנות כלים שעליה מהו?		בעי רבי אלעזר:		ט:ט									
לקנות? מי אמר ליה קני?				ט:ט									
אלא: משוך בהמה זו וקני כלים שעליה, מהו? מי מהניא משיכה דבהמה לאקנויי כלים, או לא?				ט:ט									
אי אמר ליה קני בהמה וקני כלים מי קני כלים? חצר מהלכת היא, וחצר מהלכת לא קנה.		רבא:		ט:ט									
וכי תימא כשעמדה				ט:ט									
והא כל שאילו מהלך לא קנה - עומד ויושב לא קנה.				ט:ט									
והלכתא - בכפותה.				ט:ט									
אלא מעתה היה מהלך בספינה וקפצו דגים ונפלו לתוך הספינה, הכי נמי דחצר מהלכת היא ולא קני?		רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע לרבא:		ט:ט									
ספינה מינח נייחא, ומיא הוא דקא ממטו לה.		אמר ליה: [רבא]		ט:ט									
אלא מעתה, היתה מהלכת ברשות הרבים וזרק לה גט לתוך חיקה או לתוך קלתה, הכא נמי דלא מגרשה?		רבינא לרב אשי:		ט:ט									
קלתה מינח נייחא, ואיהי דקא מסגיא מתותה.		אמר ליה: [רב אשי]		ט:ט									
היה רוכב על גבי בהמה וראה את המציאה, ואמר לחבירו תנה לי, נטלה ואמר אני זכיתי בה - זכה בה.				מ									
אם משנתנה לו אמר אני זכיתי בה תחלה - לא אמר כלום.				ט:ט									
מי שליקט את הפאה, ואמר הרי זו לפלוני עני, רבי אליעזר אומר: זכה לו		תנן התם: [רבי אליעזר]		ט:ט									
יתננה לעני הנמצא ראשון.		הכמים:		ט:ט									
מחלוקת מעשיר לעני		עולא אמר רבי יהושע בן לוי:		ט:ט									
מגו דאי בעי מפקר נכסיה והוי עני, וחזי ליה - השתא נמי חזי ליה, ומגו דזכי לנפשיה - זכי נמי לחבריה.		דרבי אליעזר סבר:		ט:ט									
חד מגו - אמרינן, תרי מגו - לא אמרינן.		ורבנן סברי:		ט:ט									
אבל מעני לעני - דברי הכל זכה לו, דמגו דזכי לנפשיה זכי נמי לחבריה.		[דברי הכל]		ט:ט									
ולימא מר מעני לעני מחלוקת, דהא מציאה הכל עניים אצלה		רב נחמן לעולא:		ט:ט									
היה רוכב על גבי בהמה וראה את המציאה, ואמר לחבירו תנה לי נטלה ואמר אני זכיתי בה - זכה בה.		ותנן:		ט:ט									
אי אמרת בשלמא מעני לעני מחלוקת - מתניתין מני - רבנן היא. אלא אי אמרת בעשיר ועני מחלוקת, אבל מעני לעני דברי הכל זכה לו - הא מני? לא רבנן ולא רבי אליעזר				ט:ט									
מתניתין דאמר תחילה.		אמר ליה: [עולא]		י									
הכי נמי מסתברא				י									
אם משנתנה לו אמר: אני זכיתי בה תחילה - לא אמר כלום.		דקתני סיפא:		י									
תחילה בסיפא למה לי? פשיטא, אף על גב דלא אמר תחילה - תחילה קאמך אלא לאו, הא קא משמע לן: רישא דאמר תחילה.				י									
ואידך				י									
תנא סיפא לגלויי ארישא, סיפא דאמר תחילה, רישא דלא אמר תחילה.		[רב נחמן]		י									

<p>disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-!</p>		<p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פיסקה קודמת- story- מעשה- O</p>		מקרא-key:
בבא מציעא- שנים אוחזין		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
מימרא				
המגביה מציאה לחבירו - לא קנה חבירו. מאי טעמא - הוי תופס לבעל חוב במקום שחב לאחרים, והתופס לבעל חוב במקום שחב לאחרים - לא קנה.	רב נחמן ורב חסדא דאמרי תרויהו:	◆	◆	י
מציאת פועל - לעצמו. כמה דברים אמורים - בזמן שאמר לו בעל הבית נכש עמי היום, עדור עמי היום. אבל אמר לו: עשה עמי מלאכה היום מציאתו של בעל הבית הוא	איתיביה רבא לרב נחמן:	◆	?	י
שאני פועל דידו כיד בעל הבית הוא.	אמר ליה: [רב נחמן]		!	י
פועל יכול לחזור בו אפילו בחצי היום	והאמר רב:		?	י
כל כמה דלא הדר ביה - כיד בעל הבית הוא, כי הדר ביה - טעמא אחרינא הוא, דכתיב (ויקרא כ"ה) כי לי בני ישראל עבדים - עבדי הם, ולא עבדים לעבדים.	אמר ליה: [רב נחמן]		!	י
המגביה מציאה לחבירו - קנה חבירו, ואם תאמר משנתינו - דאמר תנה לי, ולא אמר זכה לי.	רבי חייה בר אבא אמר רבי יוחנן:	◆	◆	י
ראה את המציאה ונפל עליה, ובא אחר והחזיק בה - זה שהחזיק בה זכה בה.				מ
ארבע אמות של אדם קונות לו בכל מקום. מאי טעמא תקינו רבנן - דלא לית לנצוויי.	ריש לקיש משום אבא כהן ברדלא:		◆	ג
מותיב רבי חייה בר יוסף פיאה	אביי:		■	י
מותיב רבי יעקב בר אידי נזיקין.	רבא:		■	י
נטל מקצת פיאה וזרק על השאר - אין לו בה כלום, נפל לו עליה, פרס תליתו עליה - מעבירין אותו הימנה, וכן בעומר שכהה.	אביי: מותיב רבי חייה בר יוסף פיאה:		◆	י
ואי אמרת ארבע אמות של אדם קונות לו בכל מקום, נקנו ליה ארבע אמות דידיה.			?	י
הכא במאי עסקינן - דלא אמר אקני.			!	י
ואי תקון רבנן, כי לא אמר מאי הוי?			?	י
כיון דנפל - גלי דעתיה דבנפילה ניחא ליה דנקני, בארבע אמות לא ניחא ליה דנקני.			!	י
כי תקינו ליה רבנן ארבע אמות - בעלמא, בשדה דבעל הבית - לא תקינו ליה רבנן. ואף על גב דזכה ליה רחמנא בגוה, כי זכה ליה רחמנא - להלוי בה ולנקוטי פיאה, למיהוי חצירו לא זכה ליה רחמנא.	רב פפא:		!	י
ראה את המציאה ונפל לו עליה, ובא אחר והחזיק בה - זה שהחזיק בה זכה בה.	רבא, מותיב רבי יעקב בר אידי נזיקין:		◆	י
ואי אמרת ארבע אמות של אדם קונות לו בכל מקום, נקנו ליה ארבע אמות דידיה.			?	י
הכא במאי עסקינן - דלא אמר אקני.			!	י
ואי תקון רבנן, כי לא אמר מאי הוי?			?	י
כיון דנפל עליה - גלי דעתיה דבנפילה ניחא ליה דנקני, - בארבע אמות לא ניחא ליה דנקני.			!	י
כי תקינו רבנן - בסמטא, דלא דחקי רבים, ברשות הרבים דקא דחקי רבים - לא תקינו רבנן.	רב ששת:		!	י
והא בכל מקום קאמר			?	י
כל מקום לאתווי צידי רשות הרבים.			!	י
קטנה אין לה חצר, ואין לה ארבע אמות.	ואמר ריש לקיש משום אבא כהן ברדלא:		◆	י
יש לה חצר ויש לה ארבע אמות.	רבי יוחנן משום רבי ינאי		◆	י
במאי קמיפלגי?			^	י
חצר משום ידה איתרביא, כי היכי דאית לה יד - חצר נמי אית לה.	מר סבר: [רבי יוחנן]		◆	י
חצר משום שליחות איתרביא, וכי היכי דשליחות לית לה - חצר נמי לית לה.	ומר סבר: [ריש לקיש]		◆	י
מי איכא מאן דאמר חצר משום שליחות איתרביא?			?	י

disputants- חולקים central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת story- מעשה key- מקרא:		statement- מימרא challenge- קושיא question- שאלה answer- תירוץ proof- ראיה	
בבא מציעא- שנים אוחזין	מזמרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
(שמות כ"ב) בידו - אין לי אלא ידו, גגו חצירו וקרפיפו מנין? תלמוד לומר (שמות כ"ב) המצא תמצא - מכל מקום.	והתניא:		◊ ?
ואי סלקא דעתך חצר משום שליחות איתרבאי אם כן מצינו שליח לדבר עבירה			◊ ?
אין שליח לדבר עבירה	וקיימא לן:		◊ ?
היכא אמרינן דאין שליח לדבר עבירה - היכא דשליח בר חיובא הוא, אבל בחצר דלאו בר חיובא הוא - מיחייב שולחו.	רבינא:		◊ !
אלא מעתה, האומר לאשה ועבד צאו גבנו לי דלאו בני חיובא נינהו הכי נמי דמיחייב שולחן?			◊ ?
אמרת: אשה ועבד בני חיובא נינהו, והשתא מיהא לית להו לשלומי.			◊ !
נתגרשה האשה, נשתחרר העבד - חייבין לשלם.	דתנן:		◊ !
היכא אמרינן אין שליח לדבר עבירה - היכא דאי בעי עביד, ואי בעי לא עביד. אבל חצר, דבעל כרחיה מותיב בה - מיחייב שולחו.	רב סמא:		◊ !
מאי בינייהו?			◊ ?
איכא בינייהו כהן דאמר ליה לישראל צא וקדש לי אשה גרושה. אי נמי, איש דאמר לה לאשה: אקפי לי קטן.			◊ !
להך לישנא דאמר כל היכא דאי בעי עביד, אי בעי לא עביד - לא מיחייב שולחו, הכא נמי אי בעי עביד אי בעי לא עביד - לא מיחייב שולחן.			◊ !
להך לישנא דאמרת כל היכא דשליח לאו בר חיובא - מיחייב שולחו, הני נמי כיון דלאו בני חיובא נינהו - מיחייב שולחן.			◊ !
ומי איכא למאן דאמר חצר לאו משום ידה איתרבאי?			◊ ?
ידה - אין לי אלא ידה, גגה חצירה וקרפיפה מנין? תלמוד לומר ונתן - מכל מקום.	והתניא:		◊ ?
לענין גט - כולי עלמא לא פליגי דחצר משום ידה איתרבאי, כי פליגי - לענין מציאה.			◊ !
ילפינן מציאה מגט	מר סבר: [רבי יוחנן]	◊ ■ !	◊
לא ילפינן מציאה מגט.	ומר סבר: [ריש לקיש]	◊ ■ !	◊
ואיבעית אימא: בקטנה כולי עלמא לא פליגי דילפינן מציאה מגט, והכא בקטן קא מיפלגי.			◊ !
ילפינן קטן מקטנה	מר סבר: [רבי יוחנן]	◊ ■ !	◊
לא ילפינן קטן מקטנה.	ומר סבר: [ריש לקיש]	◊ ■ !	◊
ואיבעית אימא: מר אמר חדא, ומר אמר חדא, ולא פליגי.			◊ !